

Økonomiministeriet, skulle vi tage hul på en diskussion om, hvordan vi sikrede demokratiet i ATP. Det gør man ved at vælge én offentlig repræsentant; det er sølle.

Om SF's idé om direkte valg til bestyrelsen for ATP må jeg sige, at det er en idé, vi ikke tror meget på i Venstre. Vi har noteret os fra betænkningen, at omkostningerne alene ved at sende et brev ud til ATP-bidragyderne vil modsvare det, der i dag er de samlede omkostninger ved at administrere hele ATP-ordningen, nemlig 80 mio. kr.

Vi tror også, at der vil blive et problem med hensyn til at skabe engagement hos den enkelte, når man får så lille en andel af indflydelsen. Der vil jo være flere stemmeberettigede til ATP's bestyrelse, end der er til Folketinget. Bestyrelsen er meget mindre end Folketinget. Det vil være en marginal indflydelse, den enkelte får.

Den rigtige vej at gå er derfor også her at gå den individuelle vej: at sikre den enkelte ATP-bidragyder en mulighed for at placere sit ATP-bidrag dér, hvor man har mest lyst til det. Det vil være demokrati, der er til at forstå. Det vil være demokrati, der er til at tage og føle på.

Bendt Bendtsen (KF):

Også fra konservativ side hilser vi debatten i dag velkommen.

I Det Konservative Folkeparti er vi tilfredse med, at arbejdsmarkedets parter i så høj grad har ladet pensionsordningerne indgå i overenskomsterne. Vi er tilfredse med udbygningen af arbejdsmarkedspensionerne og den ansvarlighed, der er udvist i forbindelse med de overenskomstforhandlinger, der er gennemført.

I dag er som tidligere nævnt 1,7 millioner lønmodtagere omfattet af aftaler om arbejdsmarkedspension. Det svarer som også nævnt til 80 pct. af de beskæftigede lønmodtagere. Jeg synes nok, at vi i dag må konkludere, at arbejdsmarkedspensionen hermed udgør en væsentlig andel af det danske pensionssystem.

Når vi i dag taler om arbejdsmarkedspensionsordningerne, der omfatter de aftalebaserede ordninger samt ATP og LD, kan det ikke gøres, uden at vi også har de to øvrige kategorier med i baghovedet, nemlig de individuelle frivillige pensionsordninger og så det, vi alle kender: folkepensionen og de tilhørende sociale pensionsordninger, der udgør det grundlæggende sikkerhedsnet.

Inden nogen straks forfalder til at lovgive på det aftalebaserede område, vil jeg godt trække følgende elementer frem:

Det danske arbejdsmarked bygger på et unikt system, nemlig det aftalebaserede arbejdsmarked. Det var trepartsforhandlingerne i 1987-88 sammen med anbefalingen fra Arbejdsmarkedspensionsudvalget, som gav grobund for de mange pensionsordninger, som efterfølgende blev indgået ved overenskomsterne i 1989 og 1991.

Det er vigtigt i dag at understrege betydningen af den danske aftalemodel. Der er skabt tradition for, at pensionsordningerne etableres og udbygges ved aftaler mellem arbejdsgiverorganisationer og lønmodtagerorganisationer. Det bør vi holde fast i. En af de afgørende fordele ved aftalemodellen er i høj grad den tilslutning til det regelgrundlag, der er tilvejebragt for bl.a. finansieringen af arbejdsmarkedspensionerne.

I Det Konservative Folkeparti er vi godt tilfreds med denne model. Den konkrete udformning af demokratiske procedurer i arbejdsmarkedets organisationer er og bliver et anliggende for de pågældende foreninger og deres medlemmer.

Umiddelbart kan vi i Det Konservative Folkeparti have meget tilovers for en friere flytteri i pensionsopsparingen. Friere flytteregler og mere fleksibilitet vil bidrage til større konkurrence mellem pensionsinstitutterne. Større konkurrence vil også medføre en større åbenhed og lavere omkostninger til fordel for medlemmerne.

Betænkningen peger på problemstillingen omkring den frie flytteri, herunder muligheden for spekulation. Eksempelvis kan der opstå spekulation ud fra helbredsmæssige forhold i ydelsessammensætningen. Der peges også på lovgivning i den retning. Med hensyn til fri konkurrence og medlemmernes interesse må det overordnet spille en meget, meget stor rolle.

Men så vil jeg også sige, at eventuelle ændringer bør drøftes ved overenskomstforhandlingerne, og det vil ødelægge den danske pensionsstruktur, hvis politikerne griber ind i ordningerne. Jeg må gøre opmærksom på, at en politisk indgriben vil være i modstrid med den oprindelige tanke i 1988-89, hvor politikerne netop overlod det til arbejdsmarkedets parter at etablere og udbygge pensionsordningerne.

Jeg synes også, det er vigtigt at holde sig for øje, at jo mere politikerne blander sig i forhold, som er aftalt arbejdsmarkedets parter imellem, jo større er faren for, at parterne siger: Er dette område i øvrigt ikke et område, som vi i fremtiden bør overlade til Folketinget? Så kan jeg